

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

UN DIA HISTÒRIC, I COMPTANT

Un més. Un altre. I els que van venint de forma concentrada a l'àrea més costeruda de les nostres comarques. Berga presenta candidatura (efímera) per ser el lloc central d'aquí. Amb l'agenda que es proposa i que ha arrencat amb el descens solemne de la Verge de Queralt, no hi haurà temps per perdre amb els tòpics dels moments previs a la represa laboral ni per mesurar qui o quina està més torrada pel sol. Per una vegada, que s'apartin els de Manresa i els de Vic. Baixar una marededéu del seu santuari hauria de ser un esdeveniment informatiu local, però si és la dels berguedans i es fa només una vegada cada vint-i-cinc anys, la transcendència social queda garantida. Potser costa d'entendre en altres llocs però per als ciutadans d'aquesta ciutat és el gran símbol protector. Un cop arribada, el proper dissabte serà el dia del centenari de la coronació, amb una segona Patum en honor

seu i poc després, serà retornada en pelegrinatge a la serra d'on és. Acabada la devoció religiosa i social, seguirà la Diada descentralitzada, amb una de les cinc seus. Tot ha arrencat amb la vinguda d'una venerada peça de fusta d'art gòtic amb influència romànica de mig metre d'alçària. Proposat com una idolatria únicament religiosa, és innegable que traspasa aquest límit i és convertit, cada vegada més, en una festa clarament de caire més popular. Un quart de segle és un període llarg per a la vida d'una persona però curt per fer-ne una primera anàlisi històrica, tot i que permet veure com ha canviat la societat en els darrers anys. L'anterior va ser a l'any 1991, tombant la dècada dels 80, amb els «modernets» del moment i amb certes llibertats consolidades però amb uns poders desconeguts que encara tapaven qualsevol crítica clara i dura als clergues i als seus sants. Ara, només un cec intel·lectual no per-

cep que la repetició del mateix mostra a una societat domèstica molt implicada però ben canviada envers l'efemèride. Sens dubte que abunden els rendits a la seva Verge, però la majoria han deixat completament la pràctica de la fe cristiana excepte en aquesta setmana i en funerals. Fins i tot el bisbe titular i els creients més militants reconeixen que a missa de diumenge n'hi van pocs i molt carregats d'anys. Per contra, aquest actes en teoria únicament religiosos, perquè en essència són això, mouen una massa imponent de gent que en aquestes terres només es mobilitzen els dies Corpus per fer Patum. Hi ha fidels creients, però no són les legions d'abans, molts ara ja no ho són però li rendeixen homenatge igualment. No es pot negar que l'emoció, el misticisme espiritual, les escenes de fervor andalús per Setmana Santa o la sobrietat de polonesos agenollats al pas de la seva no es veuen enlloc.

I la política antropològica del moment ha mostrat altres novetats molt evidents, ben actuals. En un dels nombrosos punts engalanats per a l'ocasió, els organitzadors van comptar amb la comunitat musulmana per decorar el carrer. Una lliçó per a molts, sobretot per als integristes d'una fe o de l'altra. En una plaça secundària, a l'altra banda de la trinxera i a la mateixa hora, un grup anarquista va organitzar un concentració anticlerical que va congrega una vintena de persones. La matrona del turó els va guanyar per golejada. L'alcalde de la ciutat i el seu equip, militants tots de la CUP, van declinar participar en el que consideren una convocatòria religiosa i els ha caigut de tot per no ser-hi. Són els mateixos que van treure el crucifix de la sala de plens a la primera ocasió però no es van atrevir amb la imatge virginal, que en arribar a la zona zero de la ciutat, la plaça de Sant Pere, l'emoció de pàtria xica va aparèixer

amb els cants dels himnes, potents i emocionants, amb algunes llàgrimes que feien intuir pell de gallina en molts dels milers que eren allà. L'entrada a l'església va ser acompanyada d'aplaudiments populars en lloc de resos i sospirs de beates. Tot més comparable a l'aparició d'una personalitat pública que d'una divinitat catòlica. I aquí va arribar un lapse, no per esperar, que va deixar sorpresos i sense reacció els tres capellans que oficiaven a l'altar. Els membres d'una comparsa van col·locar als peus de la protagonista del dia una estelada. Suposo que donen per fet que «ella» també és independentista. De segur que en mossèn Armengou, home de déu i un animal polític del seu temps, ho hauria sabut justificar amb algun dels seus raonaments rotunds. A mi, em va semblar que no tocava, però ningú va gosar dir res. Crònica menuda i flaire d'espelmes i vidalba, amb el mam inclòs en algun cas.

UN NOU ONZE DE SETEMBRE

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

enguany no es veu encara clar si les mobilitzacions descentralitzades que promou l'ANC tindran tant d'èxit de convocatòria com les quatre precedents. De fet, potser tampoc es tracta només d'anar superant rècords, sinó que aquest tipus d'actes -que han servit per posar al pla internacional l'aspiració independentista catalana i han estat alhora un reeixit exemple de bona organització, civisme i de radicalitat democràtica- tinguin data de caducitat. No podem esperar gaire més. No només perquè no es tracta d'una competició esportiva, que obligui a la superació constant, sinó perquè seria estrany que unes manifestacions polítiques d'aquestes dimensions es limitessin a una performance commemorativa i festiva, i no d'un acte reivindicatiu. Per altra ban-

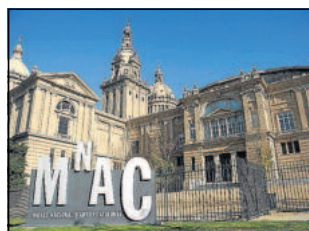
da, l'actual composició del Parlament de Catalunya, amb majoria de diputats sobiranistes, ha d'agafar d'una vegada el toro per les banyes i actuar, sense perdre més temps amb picabaralles que cansen i inquieten. Si voleu conèixer-les una mica podeu llegir la crònica d'un testimoni d'excepció de la vida parlamentària catalana, el periodista de TV3 Josep Maria Martí, que acaba de publicar «L'escó invisible» (ed. Ara). Sabem que el govern treballa bé, i amb discreció, en diversos fronts, però cal transmetre més confiança si volem sortir-ne airosos.

En qualsevol cas, sembla que, per fi, arribarem de manera més o menys imminent a decidir si Catalunya acaba esdevenint, o no, un estat independent. No sabem encara la manera, però de ben segur que aquesta serà, en major o menor grau i en el cas que s'aconsegueixi, rupturista, ja que no s'endevina cap possibilitat de fer, lamentablement, un referèndum acordat. Cal ser conscients que aquests processos són relativament llargs i no n'hi ha dos d'iguals. De fet, el mes de juliol passat va fer 130 anys del primer discurs obertament independentista, de Josep Narcís Roca i Farreras.

Davant de la imminència del moment de ruptura amb la legalitat actual -en bona

part imposada històricament per la força de les armes, no ho oblidem- comença a Catalunya (a Madrid s'omplen la boca de democràcia i encara confien a aturar-ho fent guerra bruta que contaminin l'opinió pública i amb els seus tribunals de «justícia») el nerviosisme de determinats sectors polítics, econòmics i socials es comença a fer evident. Especialment pel que fa als que han jugat amb l'ambigüitat en aquest tema. Em refereixo, és clar, a aquells que al Parlament actual es presenten dins la marca Catalunya Sí que es Pot. Tot i que dins seu hi ha sectors obertament independentistes, els seus dirigents estan atacant i rebutjant d'una manera molt dura la possibilitat de fer un referèndum vinculant sense acord amb l'Estat. Sobta que, tan revolucionaris i d'esquerres que diuen ser, es mostrin en aquest sentit tan mesells amb l' statu quo. I, a més, practiquen descaradament la demagogia lligant de manera interessada independència amb govern o projecte de dretes. Volen portar el debat al clàssic discurs social, pretesament no nacionalista, on se senten més còmodes i qui dia passa, any empeny. Qui es nega a debatre ho fa per manca de convicció, pànic davant d'un nou escenari o interessos personals. En qualsevol cas, caldrà començar, ara sí,

amb els arguments per defensar la necessitat d'assolir un estat propi. Tant si es fa un referèndum, com si es tira pel dret amb una declaració parlamentària, el paper del poble a l'hora d'aguantar l'investida s'endevina transcendental. I tot agafarà, segurament, una dinàmica d'acció-reacció a la qual ens veurem abocats. Sense menystenir pas les dificultats del pas que s'haurà de fer, els missatges que han d'arribar han de ser clars, atractius, responsables i amb respecte. Ja sabem que hi ha un grup de gent resignada i incapaç de donar un cop de timó, però crec que tampoc en seran desfavorables i obertament hostils si s'adonen que no en surten pas perjudicats. Hem d'evitar també de totes totes entrar en un debat etnicocultural al qual alguns ens voldran conduir, i que no escau de cap de les maneres. La realitat, tanmateix, és que fins ara no s'ha vist cap discurs favorable a la pertinença a Espanya que no es basi en la impossibilitat legal i la negació del dret de Catalunya a decidir el seu futur. I alhora no es veu cap gest per reconduir el dèficit fiscal estructural i es manté la invasió de competències, l'anticatalanitat transversal, l'asfíxia econòmica, la manca d'inversions i cap voluntat real de reforma de l'Estat. La partida té en una banda empenya, il·lusió, voluntat de millora per a tothom i, per l'altra, l'amenaça, l'autoritat, la intransigència i la por.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)